

kan være Spørgsmaal om Fordelingen af en Persons Skattebidrag, og ved det under Nr. 35 foreslaaede Tillæg til § 22, hvorefter Spørgsmaalet, om en Person overhovedet er skattepligtig, af ham kan bringes under Domstolens Paaskjendelse. — Vort Forslag under Nr. 32 til § 20 er et reent Redactionsforslag; man pleier ikke at sige „ansørt til Skat“, men „ansat til Skat“. — Under Nr. 33 have vi stillet et Underændringsforslag til den høitærede Ministers Ændringsforslag under Nr. 14 til § 21. Jeg tør troe, at der ikke i Virkeligheden med Hensyn til dette Punkt er nogen Uenighed imellem den ærede Minister og os. Sagen er nemlig den, at, saaledes som Paragraphen nu er affattet, hedder det, at under Ligningen paa Formue og Veilighed indbrages Enhver, der har fast Ophold i Communen, og det vil efter den høitærede Ministers Ændringsforslag dernæst komme til at hedde: „Han ansættes der til fuldt Bidrag efter sin hele oecønomiske Stilling, medmindre han tillige i Skatteaaret har fast Ophold i mindst 4 Maanedre i een eller flere andre Communer i Riget, i hvilket Tilfælde han i hver af Communerne kun kan ansættes til Bidrag i Forhold til den Tid, han i hver af disse har Ophold.“ Men man løber let vild i denne Forskjel mellem fast Ophold og Ophold, naar det ikke bestemt betegnes, at der ved det Sidste er Tale om det personlige Ophold, hvor Vedkommende er tilstede, uden Hensyn til, hvor han har sit egentlige Etablissement. Det er dog ikke Hensynet til denne Uklarhed, der nærmest har fremkaldt vort Underændringsforslag under Nr. 33. Grunden til samme er væsentligt den, at den Regel, som opstilles efter Ordene i Lovforslagets § 22 og ligeledes efter Ministerens Ændringsforslag, giver sig Mine af at være udtømmende, medens det er aldeles klart, at den ikke er det. Thi vel maa man holde sig til det personlige Ophold, hvor man kan holde sig til dette Moment, men der kan jo meget godt være Spørgsmaal om at fordele en Persons Skattebidrag mellem to Communer, i hvilke Paagjældende har haft fast Ophold, uden at og uagtet han ikke har opholdt sig personlig i nogen af dem. Han kan jo have været borte hele Aaret og dog

have haft fast Ophold i to Communer, hvor da det Tilfælde, der er forudsat i Paragraphen, kan indtræde, nemlig, at der bliver Spørgsmaal om en Fordeling af hans Skattebidrag. Med dette for Die have vi foreslaaet at gjøre Forfkriften saa omfattende som muligt, idet det ikke er muligt at give bestemte Regler; til Syvende og Sidst er det dog et Skjøn, der bliver Spørgsmaal om, og vi have derfor meent, at det blot skulde betegnes, at det navnlig var det personlige Ophold, hvortil der burde tages Hensyn. Derved er det da tilkjendegivet, at der ogsaa kan være andre Momenter at tage i Betragtning; Lovforslaget indeholder saa iøvrigt den Regel, at, naar Communerne ikke kunne blive enige, bliver Spørgsmaalet at afgjøre af Amtmanden eller Indenrigsministeren. — Vort Ændringsforslag under Nr. 36 gaaer, som det vil sees, ud paa en reent Redactionsforandring, nemlig kun paa, at flytte Lovforslagets egne Ord om Tillægsligningen fra Slutningen af § 25, hvor der tales om Indskyldelsen af Fraslytning, hen til § 23, hvor de øvrige Forfkrifter med Hensyn til Tillægsligningen findes. — Ved § 26 have vi ved vort Ændringsforslag under Nr. 37 troet at burde bringe et Spørgsmaal paa Bane, for hvilket der savnes en Regel i Lovforslaget, og med Hensyn til hvilket det antoges for ikke uhenigtsmæssigt, at man fik en bestemt Afgjorelse, nemlig Spørgsmaalet om, hvorledes der skal forholdes i Sognecommunerne, dersom det i Aarets Løb viser sig, at den Ligning, som har fundet Sted, er utilstrækkelig. Der er her ikke Tale om en Tillægsligning fra 1ste Juli paa Grund af Tilflytning, men der er Tale om, at det Beløb, som man troede at kunne slippe ud med, overhovedet viser sig at være aldeles utilstrækkeligt, og der opstaaer da det Spørgsmaal, om det i saa Tilfælde er Communen tilladt at udstrive en høiere Skat, eller paa hvilken Maade den ellers skal hjælpe sig, om ved Laan eller paa anden Maade. Vi have meent, at det var et Spørgsmaal, som fortjente udtrykkelig Afgjorelse, og vi have troet, at denne henigtsmæssigt maatte gaae ud paa, at Sogneraadet vel ikke ganske paa egen Haand skulde kunne foretage en saadan Forhøielse af den tidligere Ligning, idet man maa ønske, at